

[Bente Juncker]

nært afsætter nogle penge på finansloven til at få disse unge mennesker – ekstraordinært 2.000 eller 4.000 – ind i en uddannelse i januar. Det må vi gøre, for ellers duer det ikke.

Så vil jeg sige til Fremskridtspartiet, at jeg synes, det var nogle meget fine og positive meldinger, de kom med i dag. De lagde sig ikke fast på nogen skattelettelse. Men jeg vil da ikke undlade at spørge, om de ikke kunne være enige om, at skulle man tale om skattelettelser, så kunne man først og fremmest se på de urimeligheder, der er over for lejeværdien og over for grundskatterne. Der kunne vi, så vidt jeg kunne se, finde et flertal i Folketinget for, at man kunne lette på disse områder.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Først et par bemærkninger omkring medicinbesparelsen, og de er rettet både til hr. Torben Lund og til hr. Henning Rasmussen.

Nu vil jeg nødig tage duften af den debat, der skal være her om lidt. Mit svar gik på at gøre regeringens principielle standpunkt gældende, nemlig at vi mener, det er en urimelig kritik, der er rettet mod en i øvrigt fornuftig ordning, som er socialt afbalanceret. Det er det, der er hovedbudskabet. Hvad angår detaljer, vil jeg gemme det til debatten senere på eftermiddagen.

Hr. Nyrup Rasmussen har naturligvis ret i, at hvis man ikke har et overskud i en virksomhed, så har man ikke meget glæde af, at skatteprocenten bliver sænket. Så langt kan vi i hvert fald under alle omstændigheder blive enige.

Nu går drøftelsen omkring erhvervsbeskatningen ikke alene på skatteprocenten, men også på ændring af afskrivningsreglerne. Der er jo under alle omstændigheder etableret en enighed mellem regeringen og Socialdemokratiet om, at vi først og fremmest via skattepolitikken skal tilgodese de ekspansive fremstillingsvirksomheder. Det er en af de officielle formuleringer fra et af de første møder med Socialdemokratiet, hvor man også blev enig om en førstegangsindsats, kan man sige, i forhold til lære- og praktikpladsproblemet. Det mener jeg sådan set vi er enige om.

Hvad angår strukturtilpasninger, vil jeg sige, at det er klart, at der er behov for strukturtilpasninger – det er der på stort set alle områder i samfundet – men det er ikke regeringens opfattelse, at vi skal styre strukturændringerne virksomhederne og brancherne imellem. Det er

selvfølgelig dér, vi har vore forskellige opfattelser. Eksempelvis finder vi det ikke rigtigt, at vi kan gå ind og prioritere nogle brancher frem for andre. Vi mener, det drejer sig om at skabe de bedst mulige vækstbetingelser og lade den frie konkurrence sørge for, hvilke virksomheder der skal overleve, og hvilke der ikke skal.

Men – og så vender jeg tilbage til mit første indlæg – det betyder naturligvis ikke, at vi finder det ufornuftigt at stimulere på en række områder via eksportfremme, via netværksprogrammer, via teknologisk service og mange andre ting, men inden for nogle rimelige grænser, lige så vel som vi naturligvis også lægger vægt på betydelige investeringer i forskning.

Det mener jeg ikke regeringen har været tilbageholdende med at udtrykke. Så kan vi diskutere rammernes størrelse, men det, der for regeringen er afgørende, når vi eksempelvis ser på industriministerens budget, det er, at de penge, vi mener der er plads til at bruge, bliver brugt så målrettet som muligt til at hjælpe de virksomheder, der f.eks. har problemer med at kunne skaffe tilstrækkelig ekspertise til eksport. Her er både det almindelige eksportfremmeprogram og netværksprogrammet afgørende.

Til hr. Kaj Poulsen vil jeg sige, at jeg ikke tror, jeg kan komme med noget nyt i forhold til mit tidligere svar. I forbindelse med diskussionen omkring flere voksenuddannelser er det naturligvis afgørende, at vi her får et instrument til netop at kunne forhindre, at vi hurtigt får flkehalsproblemer.

Hvad angår Arbejdsformidlingen, vil jeg gerne sige, at det er klart, at Socialdemokratiet og regeringen tilsyneladende har forskellige opfattelser af, hvor meget vi skal rationalisere. Den omstændighed, at Arbejdsformidlingen også er underkastet produktivitetskrav, er ikke ensbetydende med, at regeringen nedprioriterer den. Men sådan har jeg indtryk af at Socialdemokratiet normalt oplever det.

Vi mener, at vi godt kan prioritere en lang række opgaver meget højt, samtidig med at vi kører produktivitetskravene videre og får den bedst mulige udnyttelse af ressourcerne.

Vedrørende spørgsmålet om skønnene over statsfinanserne vil jeg gerne sige til hr. Henning Rasmussen, at mine betragtninger skal ikke forstås sådan, at jeg siger: 2,4 mia. kr. for 1990, at sådan bliver det. Det ville være fuldstændig